

Heautontimorumenos

Věnovano J.G.F.

Jak řezník, nebo Mojžíš skálu,
tě beze zloby uhodím
a z pod tvých víček vyloudím
veliké vody, vody žalu,

tak aby svlačil jejich proud
mou Saharu, poušť mezi všemi.
Má touha, vzduta nadějemi,
tvým slaným pláčem bude plout

jako loď mořem širých toků
a vzlykot, kterým bude zpit,
mi bude v srdci temně znít
jak buben hřmící do útoku.

Zda nejsem notou falešnou
v té slavné Boží symfonii
svou věčně dravou ironií,
která mě kouše, třepe mnou?

Je vždy v mém hlase, hašteřivá!
Ten jed je krev, jíž živen jsem.
Jsem zlopověstným zrcadlem,
v němž fúrie se prohlížívá.

Jsem políček i tvář kam pad,
jsem rána v zádech, krutá dýka,
jsem kolo, údy mučedníka,
jsem stejně oběť jako kat.

Jsem upír svého srdce, běda!
- Nešťastník, jeden z prokletých,
kterému Osud dal jen smích
a který úsměv marně hledá.